

HÚSVÉTVASÁRNAP

URUNK FELTÁMADÁSÁNAK ÜNNEPE

HÚSVÉTI VIGÍLIA

Hosszabb forma:

1. OLVASMÁNY Mózes első könyvéből Ter 1, 1—2, 2

Isten látta, hogy nagyon jó mindaz, amit alkotott.

Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet. A föld puszta volt és üres, sötétség borította a mélységeket, és Isten lelke lebegett a vizek fölött.

Isten szólt: „Legyen világosság”, és meglett a világosság. Isten látta, hogy a világosság jó. Isten elválasztotta a világosságot a sötétségtől. A világosságot nappalnak nevezte Isten, a sötétséget pedig éjszakának. Aztán este lett és reggel: az első nap.

Isten újra szólt: „A vizek közepén keletkezzék szilárd boltozat és alkosson válaszfalat a vizek között.” Úgy is lett. Isten megalkotta a szilárd boltozatot, és elválasztotta vele a boltozat fölötti és a boltozat alatti vizeket. Isten a boltozatot égnek nevezte. És este lett és reggel: második nap.

Isten ismét szólt: „Gyűljenek össze az ég alatti vizek egy helyre és emelkedjék ki a száraz.” Úgy is történt. Isten a szárazat földnek nevezte, az összefolyt vizeket pedig elnevezte tengernek. És Isten látta, hogy ez jó.

Akkor megint szólt Isten: „Teremjen a föld zöldellő növényeket, amelyek termést hoznak, fákat, amelyek magot rejtő gyümölcsöt teremnek a földön.” Úgy is lett. A föld zöldellő növényeket termett, amelyek termést hoznak fajuk szerint, és fákat, amelyek gyümölcsöt

érelnek, amelyekben magvak vannak a fajtának megfelelően. Isten látta, hogy ez jó. Este lett és reggel: a harmadik nap.

Akkor megint szólt Isten: „Legyenek világító testek az égbolton, s válasszák el a nappalt az éjszakától. Határozzák meg az ünnepeket, a napokat és az éveket. Fényeskedjenek az égbolton, s világítsák meg a földet.” Úgy is lett. Isten megteremtette a két nagy világítót. A nagyobbik világítót, hogy uralkodjék a nappalon, és a kisebbik világítót, hogy uralkodjék az éjszakán, s hozzá még a csillagokat. Isten az égboltra helyezte őket, hogy világítsák meg a földet, uralkodjanak a nappal és éjszaka fölött, s válasszák el a világosságot meg a sötétséget. Isten látta, hogy ez jó. Este lett és reggel: a negyedik nap.

Isten szólt: „A vizek teljenek meg élőlények sokaságával; az égen, a föld felett, az égbolt alatt pedig röpködjenek madarak.” Isten megteremtette fajtájuk szerint a nagy tengeri állatokat és mind az élőlényeket, amelyek mozognak vagy a vízben úszkálnak. És a röpködő madarakat is, ugyancsak fajtájuk szerint. Isten látta, hogy ez jó. Isten megáldotta őket, és így szólt: „Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a tengerek vizét, s a madarak is szaporodjanak a földön.” Este lett és reggel: az ötödik nap.

Aztán szólt Isten: „Hozzon elő a föld élőlényeket fajuk szerint: háziállatokat, csúszómászókat és mezei vadakat fajuk szerint.” Úgy is történt. Isten megteremtette a mezei vadakat fajuk szerint, a háziállatokat fajuk szerint és az összes csúszómászót a földkerekségen, fajnóként. Isten látta, hogy ez jó.

Isten újra szólt: „Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlónak. Ő uralkodjék a tenger halai, az ég madarai, a háziállatok, a mezei vadak és az összes csúszómászó fölött, amely a földön mozog.” Isten megteremtette az embert saját képmására: Isten képmására teremtette őt; férfinak és nőnek teremtette őket.

Isten megáldotta őket és ezt mondta nekik: „Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a földet és vonjátok uralmatok alá. Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és minden állat fölött, amely a földön mozog.” Azután ezt mondta Isten: „Íme, nektek adok minden növényt az egész földön, amely magot terem, és minden fát, amely magot rejtő gyümölcsöt érlel, hogy táplálékotok legyen. A mező vadainak, az ég madarainak s mindennek, ami a földön mozog és lélegzik, minden növényt táplálékul adok.” Úgy is történt. Isten látta, hogy nagyon jó mindaz, amit alkotott. Este lett és reggel: a hatodik nap.

Így készült el a föld, az ég, és minden, ami benne van. Isten a hetedik napon befejezte művét, amit alkotott. A hetedik napon megpihent munkája után, amit végzett.

Ez az Isten igéje.

Vagy rövidebb forma:

OLVASMÁNY Mózes első könyvéből Ter 1, 1. 26—31a

Isten látta, hogy nagyon jó mindaz, amit alkotott.

Kezdetben teremtette az Isten az eget és a földet.

Isten így szólt: „Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlónak. Ő uralkodjék a tenger halai, az ég madarai, a háziállatok, a mezei vadak és az összes csúszómászó fölött, amely a földön mozog.” Isten megteremtette az embert saját képmására: Isten képmására teremtette őt; férfinak és nőnek teremtette őket.

Isten megáldotta őket és ezt mondta nekik: „Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a földet és vonjátok uralmatok alá. Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és minden állat felett, amely a földön mozog.” Azután ezt mondta Isten: „Íme, nektek adok minden növényt az egész földön, amely magot terem, és minden fát, amely magot rejtő gyümölcsöt érlel, hogy táplálékotok legyen. A mező vadjainak, az ég madarainak s mindennek, ami a földön mozog és lélegzik, minden növényt táplálékul adok.” Úgy is történt. Isten látta, hogy nagyon jó mindaz, amit alkotott.

Ez az Isten igéje.

VÁLASZOS ZSOLTÁR 103, 1—2a. 5—6. 10 és 12. 13—14. 24 és 35c
8 G. tónus.

Válasz: Áraszd ránk lelkedet, Istenünk: * újítsd meg a föld színét.
Vö. 30. vers.

Előénekes: Mondj áldást, lelkem az Úrnak! * Nagy vagy nagyon, én Uram, Istenem.

Fenségbe és ékességbe öltözől, * sugárzó fény a te köntösöd.

Hívek: Áraszd ránk lelkedet, Istenünk: * újítsd meg a föld színét.

- E: Szilárd alapokra ágyaztad a földet, * nem fog soha meg^uginogni.
Az őstenger köntösként takarta, * a hegyeket is vizek borították.
H: Áraszd ráⁿk lelkedet, Istenünk: * újítsd meg a föld színét.
- E: A forrásvizeket patakokba gyűjtöd, * ott csörgedeznek a hegyek között.
Az ég madarai partjukon fészkelnek, * az ágak közt zengik énekük.
H: Áraszd ráⁿk lelkedet, Istenünk: * újítsd meg a föld színét.
- E: Eged kamráiból öntözd a hegyeket, * a földet jóltartod javaid bősé^gével.
Az állatoknak füvet sarjasztasz, † és növényeket az ember javára * hogy kenyeret nyerjen a földből.
H: Áraszd ráⁿk lelkedet, Istenünk: * újítsd meg a föld színét.
- E: Mily sokrétű a te műved, Uram! * bölcsességgel alkottál mindent.
Teremtményeid betöltik a földet, * mondj áldást, lelkem az Úrnak.
H: Áraszd ráⁿk lelkedet, Istenünk: * újítsd meg a föld színét.

Hosszabb forma:

2. OLVASMÁNY Mózes első könyvéből Ter 22, 1—18

Ősatyánknak, Ábrahámnak áldozata.

Isten próbára tette Ábrahámot és így szólt hozzá: „Ábrahám, Ábrahám!” „Itt vagyok” — felelte. Akkor ezt mondta neki: „Vedd egyetlen fiadat, akit szeretsz, Izsákot, menj Morija földjére, s ott mutasd be égő áldozatul azon a helyen, amelyet majd mutatok neked.”

Másnap reggel Ábrahám korán fölkelt, fölnyergelte szamarát, magával vitte két szolgáját és a fiát, Izsákot. Miután fát hasogatott az égő-áldozathoz, fölkerekedett és elindult a hely felé, amelyet Isten mondott neki. A harmadik napon Ábrahám fölemelte szemét, és messziről meglátta a hegyet. Ábrahám ezt mondta a szolgáknak: „Maradjatok itt a szá^márral. Én és a fiam elmegyünk imádkozni és utána visszatérünk hozzátok.”

Ábrahám tehát fogta az égőáldozathoz szükséges fát, s fia, Izsák vállára adta, ő pedig kezébe vette a tüzet és a kést. Így mentek egymás mellett. Akkor Izsák megszólította Ábrahámot: „Atyám!” Ő válaszolt: „Igen, fiam!” Erre Izsák azt mondta: „Íme, itt a tűz és a fa, de hol a bárány az égőáldozathoz?” Ábrahám így felelt: „Isten majd gondoskodik a bárányról az égőáldozathoz.” Így mentek tovább egymás mellett.

Amikor megérkeztek a helyre, amelyet Isten mondott neki, Ábrahám megépítette az oltárt, rárakta a fát, megkötözte fiát és az oltárra helyezte fára tette. Akkor Ábrahám kinyújtotta kezét, és vette a kést, hogy feláldozza a fiát.

De az Úr angyala rászólt az égből, és ezt mondta: „Ábrahám, Ábrahám!” „Itt vagyok” — felelte. Az angyal folytatta: „Ne nyújtsd ki kezedet a fiú felé és ne árts neki. Most már tudom, hogy féled az Istent, és egyetlen fiadat nem tagadtad meg tőlem. Amikor Ábrahám fölemelte szemét, látott egy kost, amely szarvánál fogva fennakadt a bozótban. Ábrahám odament, megfogta a kost és feláldozta égőáldozatul fia helyett. Ábrahám így nevezte a helyet: „az Úr gondoskodik”, ezért mondják mind a mai napig: „a hegyen, ahol az Úr gondoskodik”.

Azután az Úr angyala az égből másodszor is szólt Ábrahámhoz, és mondta: „Magamra esküszöm — ez az Úr szava —, hogy mivel ezt tetted és egyetlen fiadat nem tagadtad meg tőlem, gazdagon megáldalak. Utódaidat megsokasítom, mint az ég csillagait és mint a tengerpart fövenyét; utódaid elfoglalják majd az ellenség kapuját. Utódaid által nyer áldást a föld minden népe, mivel hallgattál a szavamra.”

Ez az Isten ígéje.

Vagy rövidebb forma:

OLVASMÁNY Mózes első könyvéből Ter 22, 1—2. 9a. 10—13. 15—18

Ősatyánknak, Ábrahámnak áldozata.

Isten próbára tette Ábrahámot és így szólt hozzá: „Ábrahám, Ábrahám!” „Itt vagyok” — felelte. Akkor ezt mondta neki: „Vedd egyetlen fiadat, akit szeretsz, Izsákot, menj Morija földjére, s ott mutasd be égőáldozatul azon a helyen, amelyet majd mutatok neked.”

Amikor megérkeztek a helyre, amelyet Isten mondott neki, Ábrahám megépítette az oltárt, rárakta a fát, kinyújtotta kezét, és vette a kést, hogy feláldozza a fiát.

De az Úr angyala rászólt az égből, és azt mondta: „Ábrahám, Ábrahám!” „Itt vagyok” — felelte. Az angyal folytatta: „Ne nyújtsd ki kezedet a fiú felé és ne árts neki. Most már tudom, hogy féled az Istent, és egyetlen fiadat nem tagadtad meg tőlem.” Amikor Ábrahám fölemelte szemét, látott egy kost, amely szarvánál fogva fennakadt a

bozótban. Ábrahám odament, megfogta a kost és feláldozta égőáldozatul fia helyett.

Azután az Úr angyala az égből másodszor is szólt Ábrahámhoz, és mondta: „Magamra esküszöm — ez az Úr szava —, hogy mivel ezt tetted és egyetlen fiadat nem tagadtad meg tőlem, gazdagon megáldalak. Utódaidat megsokasítom, mint az ég csillagait és mint a tengerpart fővényét; utódaid elfoglalják majd az ellenség kapuját. Utódaid által nyer áldást a föld minden népe, mivel hallgattál a szavamra.”

Ez az Isten ígéje.

VÁLASZOS ZSOLTÁR 15, 5 és 8. 9—10. 11

1 D² tónus.

Válasz: **Véd^lmezz engem, Istenem, * hiszen te**ben**ned bízom.**
Vö. 1. vers.

Előénekes: Örökrészem és kelyhem **te** vagy, Uram, * te tartod kez**ed**ben sorsomat.

Szüntelenül magam előtt **lát**om az Urat, * ő áll jobbomon, hogy **me**g ne inogjak.

Hívek: **Véd^lmezz engem, Istenem, * hiszen te**ben**ned bízom.**

E: Ezért örül a szívem és **uj**jong a lelkem, * reménységben ny**ug**szik testem is.

Mert nem hagyod lelkemet a holtak **or**szágában, * és nem engeded, hogy szented **rom**lást lásson.

H: **Véd^lmezz engem, Istenem, * hiszen te**ben**ned bízom.**

E: Az élet útját mutatod nek**em**, † színed előtt az öröm **tel**jessége, * és jobboldon a gyönyörűség **mind**örökké.

H: **Véd^lmezz engem, Istenem, * hiszen te**ben**ned bízom.**

3. OLVASMÁNY Mózes második könyvéből Kiv 14, 15—15, 1

Izrael fiai átvonultak a száraz tengerfenéken.

Amikor Izrael fiai látták, hogy az egyiptomiak üldözik őket, nagyon megijedtek, és az Úrhoz kiáltottak.

Az Úr így szólt Mózeshez: „Miért kiáltasz hozzám? Parancsold meg Izrael fiainak, hogy induljanak. Te pedig emeld fel botodat, nyújtsd ki kezedet a tenger fölé, és válaszd ketté, hogy Izrael fiai száraz lábbal átmehessenek rajta. Én azonban megkeményítem a fáraó szívét, erre utánuk siet, s akkor majd megmutatom dicsőségemet a fáraón, egész seregén, harciszekerein

és lovasain. Az egyiptomiak megtudják, hogy én vagyok az Úr, ha majd megmutatom dicsőségemet a fáraón, a szekerein és a lovasain.”

Akkor az Isten angyala, aki az izraeliták előtt járt, megváltoztatta helyét és mögéjük vonult. A felhőoszlop, amely előttük volt, mögöttük ereszkedett le, s az egyiptomiak serege és az izraeliták tábora között helyezkedett el. A felhő sötét maradt, s az éjszaka elmúlt anélkül, hogy a két sereg közeledett volna egymáshoz.

Mózes ekkor kinyújtotta kezét a tenger fölé. Az Úr egész éjjel tartó erős keleti széllel visszaszorította a tengert és kiszárította. A víz kettévált és Izrael fiai a száraz tengerfenéken átvonultak, miközben a víz jobb és bal felől úgy állt, mint a fal. Az egyiptomiak utánuk vetették magukat, s a fáraó minden lova, harci szekere és lovasa utánuk ment a tengerbe.

A reggeli őrség idején az Úr a tűz- és felhőoszlopból rátekintett az egyiptomiak seregére és megzavarta őket. Akadályozta a szekerek kerekét, ezért csak bajjal jutottak előre. Az egyiptomiak kiabálni kezdtek: „Meneküljünk Izrael fiai elől, mivel az Úr harcol értük az egyiptomiak ellen.”

Az Úr pedig így szólt Mózeshez: „Nyújtsd ki kezedet a tenger fölé, hogy a víz visszazúduljon az egyiptomiakra, szekereikre és lovasaikra.” Mózes kinyújtotta kezét a tenger fölé. Erre a víz napkeltekor visszaáramlott a régi helyére, amikor az egyiptomiak éppen arra menekültek. Az Úr besodorta őket a habok közéjébe. A víz visszaömlött és ellepte a szekereket, a lovasokat és a fáraó egész népét, amely utánuk nyomult a tengerbe. Senki sem maradt életben közülük. Izrael fiai azonban száraz lábbal mentek át a tengeren, miközben a víz tőlük jobbra és balra úgy állt, mint a fal.

Így mentette meg az Úr azon a napon Izrael fiait az egyiptomiak hatalmától. Az izraeliták látták az egyiptomiakat holtan feküdni a tenger partján. Izrael fiai tanúi voltak a nagy tettnek, amelyet az Úr az egyiptomiakon véghezvitt. A népet félelem töltötte el az Úr színe előtt, és hittek az Úrnak és Mózesnek, az ő szolgájának.

Akkor Mózes Izrael fiaival együtt ezt az éneket énekelte az Úrnak:

VÁLASZOS ZSOLTÁR 2 Móz 15, 1—2. 3—4. 5—6. 17—18 5. tónus.

Válasz: Énekeljünk az Úrnak, * mert dicsőség övezi. Vö. 1. vers.

Előénekes: Énekeljünk az Úrnak, mert dicsőség övezi: * a lovat és lovasát a tengerbe vetette.

Az Úr az én erősségem és pajzsom, * szabadítóm ő lett nékem. Dicsóítem őt, ő az én Istenem, * magasztalom, mert atyáim Istene.

Hívek: Énekeljünk az Úrnak, * mert dicsőség övezi.

E: Olyan az Úr, mint a hős harcos, * és „Mindenható” az ő neve.

A fáraó szekereit és seregét a tengerbe vetette, * válogatott harcosai elmerültek a Vörös-tengerbe.

H: Énekeljünk az Úrnak, * mert dicsőség övezi.

E: A hullámok elborították őket, * mint a kő, mélybe merültek.

A te jobbod Uram, erejével tündöklük, * Uram, jobbod szétzúzza az ellenséget.

H: Énekeljünk az Úrnak, * mert dicsőség övezi.

E: Bevezeted népedet, és elülteted örökséged hegyén, † melyet erős lakhelyeddé és szentélyeddé a te kezed formált. * Az Úr uralkodik örökkön-örökké.

H: Énekeljünk az Úrnak, * mert dicsőség övezi.

4. OLVASMÁNY Izajás próféta könyvéből Iz 54, 5—14

*Örökre szóló irgalommal megkönyörült rajtad az Úr,
a te Megváltód.*

Az Úr így szól Jeruzsálemhez:

Maga a Teremtőd lesz hitvesed,
a Seregek Ura az ő neve.

Izrael Szentje lesz a Megváltód,
akit az egész föld Istenének nevez.

Igen, visszahív téged az Úr,
mint egy elhagyott és bánkódó lelkű asszonyt,
mint ifjúkorban eltaszított feleséget,
— a te Istened mondja ezt.

Igaz, elhagytalak egy röpke pillanatra,
de most nagy irgalommal visszafogadlak.

Amikor haragom fölgerjedt,
egy pillanatra elrejtettem előled arcomat.

De most örökre szóló irgalommal megkönyörülök rajtad.

Az Úr mondja ezt, a te Megváltód.

Úgy vagyok most, mint Noé napjaiban,
amikor megesküdtem, hogy Noé vízözöne
nem borítja el többé a földet.

Ugyanígy esküszöm, hogy többé nem haragszom rád,
és nem is fenýitelek meg.

Mert a hegyek megindulhatnak,
és megrendülhetnek a halmok,
de az én szeretetem nem hagy el téged,
és veled kötött békeszövetségem nem inog meg soha.
Az Úr mondja ezt, aki megkönyörült rajtad.

Ó, te szegény, akit annyi vihar tépett,
s akinek nincs vigasztalása!
Íme, drágakövekre helyezem falaidat,
és zafírokra rakom le alapodat.
Rubinból csinállok neked bástyákat,
kristályból kapukat és drágakövekből falakat.
Fiaid mindnyájan az Úr tanítványai lesznek,
békés jólétet adok gyermekeidnek.
Igazságosság lesz az alapod,
és elkerül a nyomorúság,
nem kell hát semmitől félned.
Elkerül a rettegés, hozzád nem is közelíthet.

Ez az Isten ígéje.

VÁLASZOS ZSOLTÁR 29, 2 és 4. 5—6. 11 és 12a és 13b 6. tónus.

Válasz: Dicsőítelek, Uram, * mivel megmentettél engem. Vö. 2. vers.
Előénekes: Dicsőítelek, Uram, mivel megmentettél engem, * nem engedted, hogy ellenségeim ujjongjanak rajtam.

Uram, lelkemet kihoztad a halál országából, * életben tartottál, nehogy sírba szálljak.

Hívek: Dicsőítelek, Uram, * mivel megmentettél engem.

E: Zsoltárt zengjete az Úrnak, ti, az ő szentjei, * és dicséritek az ő szent nevét.

Mert haragja csak egy pillanat, * de jósága végigkísér egész életünkön.

H: Dicsőítelek, Uram, * mivel megmentettél engem.

E: Ha este meg is látogat a sírás, * reggelre az öröm visszatér.

Meghallgatott az Úr, és megkönyörült rajtam, * az Úr lett az én segítségem.

H: Dicsőítelek, Uram, * mivel megmentettél engem.

E: Sírásomat örömmre fordítottad, * Uram, Istenem, magasztallak mindörökké.

H: Dicsőítelek, Uram, * mivel megmentettél engem.

Gyertek hozzám, és élni fog lelketek. Örök szövetséget kötök veletek.

Így szól az Úr:

Ti szomszédok, gyertek a vízhez mind,
és bár nincsen pénzetek, siessetek ide!

Vegyetek ingyen gabonát és egyetek,
vegyetek pénz nélkül bort és tejet.

Miért költitek a pénzt arra, ami nem kenyér,
és a keresetet arra, ami nem lakat jól?

Hallgassatok ide, figyeljetek rám, akkor jó ételt esztek,
és kövér falatokban lesz részetek.

Fordítsátok felém fületeket és gyertek ide hozzám;
hallgassatok rám, és élni fog lelketek.

Örök szövetséget kötök veletek

a Dávidnak megígért irgalom jegyében.

Íme, tanúvá tettelek a népek előtt,

vezérré és parancsolóvá a nemzetek fölött.

Olyan nemzeteket hívsz majd meg,
amelyeket nem ismertél,

és olyanok sietnek hozzád,

akik nem ismertek,

az Úrért, a te Istenedért,

Izrael Szentjéért,

aki majd megdicsőít.

Keressétek az Urat, amíg megtaláljátok,

hívjátok segítségül, amíg közel van!

Hagyja el útját a gonosz,

és gondolatait a bűnös,

térjen vissza az Úrhoz, mert megkönyörül rajta,

Istenünkhöz, mert bőkezű a megbocsátásban.

Hiszen az én gondolataim nem a ti gondolataitok,

az én utaim nem a ti utaitok — mondja az Úr.

Igen, amennyivel magasabb az ég a földnél,

annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál,

az én gondolataim — a ti gondolataitoknál.

Amint az eső és a hó le hull az égből, és nem tér oda vissza,
hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi,
hogy magot adjon a magvetőknek és kenyeret az éhezőknek,
éppúgy lesz a szavammal is, amely ajkamról fakad.
Nem tér vissza hozzám eredménytelenül,
hanem végbe viszi akaratomat,
és eléri, amiért küldtem.

Ez az Isten ígéje.

VÁLASZOS ZSOLTÁR Iz 12, 2—3. 4bcd. 5—6

4g. tónus.

Válasz: Örömmel merítsetek vizet * az üdvösség forrásaiból.
Vö. 3. vers.

Előénekes: Íme, Isten az én üdvösségem, * bízom benne, és nem félek.
Mert az Úr az én erősségem és dicsőségem, * ő lett nékem
szabadulásom.

Hívek: Örömmel merítsetek vizet * az üdvösség forrásaiból.

E: Adjatok hálát az Úrnak, * magasztaljátok az ő nevét.

A népek közt hirdessétek tetteit, * emlékezzetek meg arról, hogy
Fölséges az ő neve.

H: Örömmel merítsetek vizet * az üdvösség forrásaiból.

E: Zengjétek dalt az Úrnak, mert csodás dolgokat művelt: * tudja meg
az egész világ!

Ujjongjatok és dicséretet mondjatok Sion lakói, * mert nagy a ti
körötökben Izrael szentje.

H: Örömmel merítsetek vizet * az üdvösség forrásaiból.

6. OLVASMÁNY Báruk próféta könyvéből Bár 3, 9—15. 32—4, 4

Járv az Úr fényének világosságában!

Halld meg, Izrael, az élet törvényét,
figyeljétek, hogy szert tegyetek a tudásra!
Izrael, miért vagy ellenséged országában, miért?
Miért öregedsz meg idegen földön?
Miért szennyezed be magad halottakkal,
miért számítanak azok közé, akik leszállnak az alvilágba?
Mert elhagytad a bölcsesség forrását!

Ha az Úr útján jártál volna,
akkor békében laknál mindörökké.
Tanuld meg, hol van a tudomány, hol az erő,
hol az értelem, s akkor megtudod azt is,
hol a maradandóság és az élet,
hol a szem ragyogása és a béke.
De ki fedezte föl ezek helyét,
és ki hatolt el kincseikhez?

Mindezt ismerte az, aki mindent tud,
ő átvizsgálta értelmével;
ő, aki mindörökre megalkotta a földet,
és betöltötte élőlényekkel;
ő, aki küldi a fényt, és az eljön,
de ha visszahívja, az remegve engedelmeskedik.
A csillagok vidáman ragyognak helyükön,
de ha ő szólítja őket, azt felelik: „Itt vagyunk!”
Vidáman csillognak alkotójuk előtt.

Ő a mi Istenünk, senki sem hasonlít hozzá!
Ő felkutatta a tudás minden útját,
s átadta Jákobnak, szolgájának,
és Izraelnek, akit szeretett.
Így jelent meg a földön
és társalgott az emberekkel.
Isten parancsainak könyve az,
a törvény, amely örökre megmarad.
Aki megtartja, élni fog,
aki elhagyja, meghal.

Térj vissza, Jákob, és öleld magadhoz,
járj fényének világosságában!
Ne engedd át dicsőségedet másnak,
és kiváltságodat más népeknek.
Boldogok vagyunk mi, Izrael fiai,
mert Isten tudtunkra adta, hogy mi kedves előtte.

Ez az Isten igéje.

- Válasz: Uram, Istenem, * örök életet adó igéid vannak. Vö. Jn 6, 69
- Előénekes: Tökéletes az Úr törvénye, * megújítja a lelket.
Az Úr tanúságában bízhatunk, * bölcsességet ad a kicsinyeknek.
- Hívek: Uram, Istenem, * örök életet adó igéid vannak.
- E: Az Úr végzése igaz, * megvidámítja a szívet.
Az Úr parancsa világos, * fényt gyújt a szemnek.
- H: Uram, Istenem, * örök életet adó igéid vannak.
- E: Az Úr félelme tiszta: * örökké megmarad.
Az Úr ítéletei igazak, * és mind egyaránt jogosak.
- H: Uram, Istenem, * örök életet adó igéid vannak.
- E: Értékesebb az aranynál, * és a legdrágább drágakőnél.
Édesebb a méznél, * a csorduló lépesméznél.
- H: Uram, Istenem, * örök életet adó igéid vannak.

7. OLVASMÁNY Ezekiel próféta könyvéből Ez 36, 16—17a. 18—28

*Akkor majd tiszta vizet hintek rátok,
és új szívet adok nektek.*

Az Úr szózatot intézett hozzám:

„Emberfia, Izrael háza a saját földjén lakott, de beszennyezte életmódjával és tetteivel. Ekkor rájuk zúdítottam haragomat a vér miatt, amelyet ontottak az országban, és a bálványok miatt, amelyekkel tisztátalanná tették azt. Szétszórtam őket a népek közé, és szétszélesztettem az országokban. Életmódjuk és tetteik szerint ítélkeztem fölöttük. A népek között, ahova kerültek, megszenteltelenítették szent nevemet, hiszen azt mondják róluk: Ez az Úr népe, az ő földjéről jöttek ki. De tekintettel voltam szent nevemre, amelyet Izrael háza megszenteltelenített a népek között, ahová került.

Ezért mondd meg Izrael házának: Ezt mondja az Úr, az Isten: Nem miattatok teszem ezt, Izrael háza, hanem szent nevemért, amelyet megszenteltelenítettetek a népek között, amelyek közé kerültetek. Szentté teszem nagy nevemet, amelyet gyalázat ért a népek között, amelyet megszenteltelenítettetek közöttük. Akkor majd megtudják a népek, hogy én vagyok az Úr — mondja az Úr, az Isten —, amikor a szemük láttára megmutatom rajtatok, hogy szent vagyok.

Kihozlak titeket a népek közül, összegyűjtelek minden országból, és visszaviszlek saját földetekre. Akkor majd tiszta vizet hintek rátok,

hogy megtisztuljatok minden tisztátalanságtól, s minden bálványtól megtisztítalak benneteket.

Új szívet adok nektek és új lelket oltok belétek, kiveszem testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. Az én lelkemet oltom belétek, és gondoskodom róla, hogy parancsaim szerint éljete, és szemetek előtt tartsátok törvényeimet, és hozzájuk igazodjatok. Abban az országban laktok majd, amelyet atyáitoknak adtam, s az én népem lesztek, én meg a ti Istenetek leszek.”

Ez az Isten igéje.

VÁLASZOS ZSOLTÁR 41, 3. 5bcd; 42, 3. 4

4g. tónus.

Válasz: Mint szarvasgím a források vizére, * úgy sóvárog utánad a lelkem, Istenem. Vö. 41, 2. vers.

Előénekes: Lelkem szomjazik az Isten után, † az élő Isten után, * mikor mehetek, hogy megjelenjek az Isten színe előtt ?

Arra gondolok, † hogyan mentem be a csodás hajlékba Isten házáig, * miközben ujjongott és énekelt az ünneplő sokaság.

Hívek: Mint szarvasgím a források vizére, * úgy sóvárog utánad a lelkem, Istenem.

E: Küldd el világosságodat és hűségedet, * hogy azok vezessenek szent hegyedre és a te hajlékodbá.

Odalépek Isten oltárához, † öröömöm Istenéhez, * citeraszóval magasztallak téged, én Uram, Istenem.

H: Mint szarvasgím a források vizére, * úgy sóvárog utánad a lelkem, Istenem.

SZENTLECKE Róm 6, 3—11

Krisztus meghalt bűneinkért és végbevitte a megváltást. Mi a keresztségben öltjük magunkra halálának és feltámadásának misztériumát. Az ősegyházban Húsvét éjszakája a keresztség kiszolgáltatásának ünnepi alkalma volt. A feltámadt Krisztustól kapott új életnek abban kell megnyilvánulnia, hogy a hitből kiindulva tetteinkkel is őt követjük.

*Krisztus feltámadt a halálból,
és többé nem hal meg.*

Testvéreim! Mi, akik Krisztus Jézusra megkeresztelkedtünk, az ő halálára keresztelkedtünk meg. A keresztségben ugyanis eltemetkez-
tünk vele együtt a halálba, hogy miként Krisztus az Atya dicsőségére
feltámadt a halálból, úgy mi is új életre keljünk. Mert ha halálának
hasonlóságában egybenőttünk vele, akkor feltámadásában is egy
leszünk vele.

Hiszen tudjuk, hogy a régi embert bennünk azért feszítették vele
együtt keresztre, hogy a bűnös test elpusztuljon, és ne szolgáljunk többé
a bűnnek. Aki így meghalt, megszabadult a bűntől.

Ha Krisztussal meghaltunk, hisszük, hogy vele együtt élünk is. Tudjuk
ugyanis, hogy Krisztus feltámadt a halálból, és többé nem hal meg: a
halál nem uralkodik többé rajta. Halálával egyszer s mindenkorra
meghalt a bűnnek, de életével Istennek él.

Úgy tekintsétek tehát magatokat, mint akik meghaltatok a bűnnek,
és most az Istennek éltek, a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Ez az Isten igéje.

VÁLASZOS ZSOLTÁR 117, 1—2. 16ab—17. 22—23

6. tónus.

Válasz: Alleluja, alleluja, alleluja. Vö. 6. szám.

Előénekes: Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, * mivel irgalma örökké
megmarad!

Mondja Izrael háza, hogy jó az Isten, * mivel irgalma örökké
megmarad.

Hívek: Alleluja, alleluja, alleluja.

E: Az Úr jobb keze erősnek bizonyult: * az Úrnak jobbjá fölemelt engem.
Nem halok meg, hanem élek, * és hirdetem az Úr nagy tetteit.

H: Alleluja, alleluja, alleluja.

E: A kő, amelyet az építők félredobtak, * íme, az vált szegletkövé.

Mindezt az Úr vitte végbe, * csodálatra méltó a mi szemünkben.

H: Alleluja, alleluja, alleluja.

Az asszonyok a temetést akarják kiegészíteni, nem a feltámadást várják. De a szándékuk őszinte és a szeretet vezeti őket. Márk csak a puszta tetteket közli. A sírt üresen találják, de az csak bevezetés a hithez. A feltámadt Krisztus már nem a mi világunk tartozéka, ezért létéről csak természetfölötti jel tájékoztathat. Ezt kapják meg az angyali jelenésben. A lényeges mondanivaló az, hogy az a Jézus támadt fel, akit keresztre feszítettek és oda temettek a sírba. Ő győzött a halál és a bűn felett. De a hit az egész egyházé, ezért irányítja az angyal az asszonyokat az apostolokhoz.

† EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből

A názáreti Jézus, akit keresztre feszítettek, feltámadt.

Amikor elmúlt a szombat, Mária Magdolna, Mária, Jakab anyja, és Szalóme drága keneteket vásároltak, és elmentek, hogy megkenjék Jézus holttestét. A hét első napján, kora reggel, amikor a nap felkelt, a sírhoz mentek.

Ezt mondták egymásnak: „Ki fogja nekünk elhengeríteni a követ a sír bejárata elől?” De amikor odanéztek, látták, hogy a kő el van hengerítve, pedig igen nagy volt.

Bementek a sírba, és egy fehér ruhába öltözött ifjút láttak, amint ott ült jobb felől. Megrémültek, de az megszólította őket: „Ne féljete! Ti a keresztre feszített názáreti Jézust keressétek. Feltámadt, nincs itt! Nézzétek, itt van a hely, ahová temették. Siessetek, és mondjátok meg tanítványainak és Péternek: Előttetek megy Galileába. Ott meglátjátok majd őt, amint megmondta nektek.”

Ezek az evangélium igéi.